

9. Abtronic Digital Pro

„Ahoj, já jsem Steve. Máte už po krk svého povadlého břicha?“ oslovil mě drze z obrazovky ramenatý týpek s vybělenými zuby, právě když jsem nabíral z mísy další hrst arašídů. „Nyní můžete mít břišní svaly, o jakých jste vždy snili! Bez kapky potu. Nevěříte? Představuji vám naprosto převratný systém Abtronic!“

Odložil jsem mísu a nasadil si brýle.

„Jste unaveni namáhavým cvičením s chatrnými výsledky?“ zajímal se playboy. Následoval černobílý záběr třísetkilové ženštiny pokoušející se marně o sed leh. „Abtronic cvičí za vás!“ Obézní kolos byl záhy vystřídán barevným detailem vlhkého opáleného těla náctileté dívčiny vyskakující z bazénu. „Po nasazení pásu jsou vaše svaly stimulovány jemnými elektrickými impulsy a stahují se samy! Za pouhých pět minut procvičíte své břišní svalstvo stejně, jako byste udělali šest set sed lehů! Co na to říkají odborníci?“

„Je to výborné,“ zakýval mohutně hlavou rozčuchaný děda v bílém plášti, za něhož byla narychlo umístěna oční tabulka a rentgenový snímek.

„Stejným způsobem si můžete procvičit i prsní svaly a svaly horních a dolních končetin,“ zazubil se naposledy, ale o to naléhavěji Steve, „můžete si vybrat ze šesti cvičebních programů a různých stupňů intenzity. Zavolejte a objednejte si ihned náš Abtronic! Za pouhých 2 199 Kč si dopřejte tělo, jaké chcete mít...“

Rozbil jsem prasátko, ale bylo v něm podstatně méně, než jsem čekal. Nic.

Ach jo. Nejsem finančně schopný dopřát si tělo, jaké chci mít. To není fér. A vůbec... jak k tomu přijde moje děvče? Chudák Agáta. Zatímco já usínám vedle sexbomby, ona pokládá hlavu na hrud', jež je oproti té Stevově asi třetinová. Ne že bych neměl na svém těle partie, na něž jsem hrdý. Kupříkladu mé lýtko. Mít ho na paži, byl by z něho nádherný biceps. Ale takhle? Zabořil jsem obličej bezradně do dlaní. Chvilí jsem truchlil sám nad sebou, když vtom jsem škvírou mezi prsty zpozoroval reklamu v televizním programu. Veronika Žilková lehce zdvihala blůzu, jež halila gumový pás.

„Abtronic“? Vida! „749 korun za kus + ruční rychlošlehač míchaných nápojů zcela zdarma!“ Abtronic to sice není, ale přece nevyhodím půl druhého tisíce, který ke všemu nemám, za pitomý R. Ani náhodou. Já, inteligentní spotřebitel. Osm stovek. Bezva. Za měsíc má ségra narozeniny. Přemluvím ji, aby si to přála. Určitě chce být štíhlá. A o rychlošlehači nemluvě, ten je snad snem každé dívky.

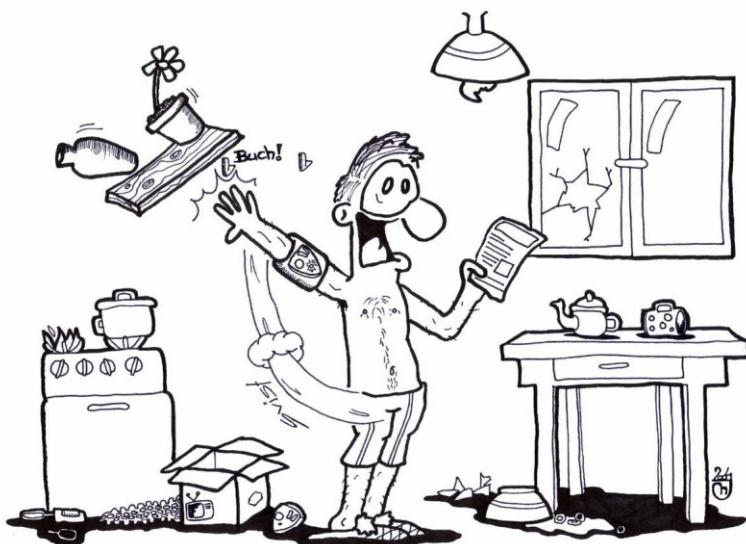
Dychtivě a současně opatrně jsem se dobýval do právě příchozího balíku. S precizností chirurga jsem se pomalu prořezával dovnitř příborovým nožem s vědomím, že jakmile zázračný posilovací stroj otestuji, znovu ho zabalím a zalepím připravenou izolepou. Nakonec... narozeniny má sestra.

Na poště se k balíčku zjevně nechovali příliš ohleduplně. Vypadalo to, že s ním hráli squash, neboť rychlošlehač byl rozšlehaný na padrť. Stručně jsem ho oplakal a lačně se vrhl do slibně vypadajícího igelitového pytlíku. Vyňal jsem z něho gumový pás a umělohmotnou krabičku elipsovitého tvaru se třemi čudlíky a kontrolkami. Chvilí jsem je laskal v dlaních, než jsem si uvědomil, že nevím, co s nimi. Vytáhl jsem tedy přiložený manuál. „ABTRONIC DIGITAL PRO“ hlásala titulní strana. Dál mě mé základy japonštiny nepustily. Jediné, čemu jsem trochu porozuměl, bylo zdravotní varování ve slovenštině, přilepené na zadní straně. Poté, co jsem se ujistil, že nejsem gravidní hemofilitik s kardiostimulátorem, rozhodl jsem se improvizovat.

Na dně pytlíku jsem objevil ještě prťavou tubičku gelu. Namazal jsem jím tedy svůj pravý biceps. Připevnil jsem pomocí cvočků plastickou krabičku k pásu a ten omotal kolem

pravé paže. Nastala kýžená chvíle. Stiskl jsem tlačítko „ON/HI“. Kontrolka začala rudě blikat, ale nic víc se nedělo. Rej svalů se nekonal. Stiskl jsem ho tedy opětovně...

Vtom pravice vystřelila nekontrolovaně do prostoru a smetla ze stolu mou snídani. Miska se roztrhla o zeď a mléko s cereáliemi zaplavilo podlahu. Do pytle! Stál jsem uprostřed kuchyně a moje ruka se každou půlvtětinu vymršťovala různými směry. Vzpomněl jsem si na tváře vypracovaných mužů z reklamy, kteří s ničím podobným během stimulace svých svalů nezápasili. Dokonce měli lehce zdvižený koutek úst a koketující obočí. Pokusil jsem se o tentýž výraz, ale vzápětí jsem z něho slevil, neboť mi má vlastní paže ušetřila úder do obličeje. Au! Ty vole! Pobíhal jsem zděšeně po kuchyni a fackoval sám sebe. Podařilo se mi stisknout náhodně tlačítko. Kontrolka změnila barvu z rudé na zelenou a fackování ustalo, aby mohlo nastat něco neúměrně bolestivějšího. Ruka se snažila ohnout v lokti přesně na opačnou stranu, než byl uzpůsoben můj loketní kloub. Proboha! Bušil jsem zběsile do umělohmotné krabičky. Zastavte to! Opět se změnil cvičební program a já vyděšeně zíral, jak moje pravačka v pravidelných intervalech zuřivě hajluje a naráží do lustru. Prudce jsem se otočil doprava, vymrštil paži a vysklil dveře do obýváku...

„...a chvíli potom, co jsem strhnul druhý květináč, tak se mi podařilo otevřít tu krabičku a vysypat baterie,“ vyprávěl jsem Agátě, která jen nevěřičně vrtěla hlavou a k níž jsem jel hned, jak mi na pohotovosti ošetřili pořezanou ruku. „Teď už to zpátky balit nemusím. Doma to vypadá jak po demonstraci epileptiků.“

„A co rodiče?“

zadívávala se na mě tázavě.

„Před těma se schovávám tady,“ přiznal jsem a zakousl se do topinky s něčím červeným. „Můžu tu spát?“ začal jsem vytahovat z kapsy spodek od pyžama.

„Můžeš,“ usmála se tak, jak to dovede jen ona, „a už nech těch blbostí, jo? Já tě mám ráda, jakej seš,“ přisunula se a políbila mě.

Najednou se odtáhla a chytla za bradu: „Škrancáš.“

„Cože?“ nerozuměl jsem.

„Škrábeš mě fousama,“ znovu se usmála.

„To je divný,“ přešel jsem si po obličeji, „dneska jsem se holil.“

„No vidíš, tak můžeš vašim říct, že sis tu ruku pořezal při holení,“ pravila s vážnou tváří, ale pomalu se začínala uculovat.

Objal jsem ji.

Byly dvě ráno. Agáta už spala. Já ležel vedle ní a hrabal se jí zdravou rukou v citrusových vlasech. Nemohl jsem usnout, tak jsem se natáhl pro dálkové ovládání a pustil televizi. Obrazovka naplnila místnost bodavým modrým světlem:

„Ahoj, já jsem Mike. Máte už po krk svojí špatně oholené tváře?“

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)